

Arrest

nr. 97 017 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W.-J. COSEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 5 mei 1986.

De verzoekende partij dient op 19 juni 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 13 september 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 19.06.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

K., Z. (...) R.R.Nr: (0)(...)

Geboren te Monrovia op (...)

Nationaliteit: Liberia

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 19/06/2012 een Birth Certificate voor. Dit Birth Certificate vermeldt niet de nationaliteit van betrokkene. Uit art. 9ter, §2, 1° vloeit voort dat het identiteitsdocument of bewijselement waarmee men de nationaliteit van betrokkene wenst aan te tonen, de nationaliteit van betrokkene dient te bevatten. Aldus ontbreekt één van de constitutieve elementen van de identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214 351 RvS dd. 30.06.2011).

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft betrokkene in onderhavig geval in gebreke, gezien hij in gebreke blijft zijn actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2° en Arrest 73.696 RW dd. 20 januari 2012).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax. 02 274 6611).”

Op 13 september 2012, met kennisgeving op 5 oktober 2012, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13, in uitvoering van de eerste bestreden beslissing. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan: *“gebrek aan enig identiteitsbewijs conform artikel 9§2 VREEMDELINGENWET.”*

Het middel luidt als volgt:

“14. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf gebaseerd op artikel 9ter Vw. d.d. 19.06.2012 alle documenten bijgevoegd die hij op dit moment in zijn bezit heeft omtrent zijn identiteit, te weten (stuk 3):

- Kopie geboortecertificaat*
- Kopie bijlage 26*
- Kopie attest van immatriculatie*
- Kopie bijlage 37*

Nochtans werd zijn aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien verzoeker in zijn aanvraag zijn identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in artikel 9ter §2 Vw. en deze aanvraag tevens niet het bewijs bevatte zoals voorzien in art. 9ter §2 derde lid.

Verzoeker heeft na het kennisnemen van deze beslissing onmiddellijk contact opgenomen met de ambassade van zijn land van herkomst (Liberia) om een internationaal paspoort te bekomen.

Dit internationaal paspoort zal hem toelaten om een nieuwe aanvraag tot medische regularisatie in te dienen die wel ontvankelijk zal worden verklaard, zodat een beslissing ten gronde kan worden bekomen omtrent zijn aanvraag tot medische regularisatie.

De Liberiaanse ambassade reikt op dit moment echter geen internationale paspoorten uit. De voorbereidingen om een team naar België te sturen die internationale paspoorten zal uitreiken worden op dit moment genomen.

Ter staving hiervan voegt verzoeker in bijlage een verklaring van de Liberiaanse ambassade die bovengenoemde informatie bevestigt (stuk 4).

Verzoeker verkeert dus op dit moment in de onmogelijkheid om een internationaal paspoort te bekomen die hem toelaat zijn identiteit aan te tonen.

Dit verhindert hem om op dit moment een correcte aanvraag om machtiging tot verblijf gebaseerd op artikel 9ter in te dienen.

Daarnaast verhindert dit hem tevens om het grondgebied te verlaten."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In het eerste middel voert hij de schending aan van artikel 9, §2 van de wet van 15 december 1980 aan.

Verzoeker somt de documenten op die hij bij zijn "aanvraag 9ter" voegde: kopie geboortecertificaat, kopie bijlage 26, kopie bijlage 37 en kopie attest van immatriculatie.

Hij stelt dat hij ondertussen bij de ambassade van zijn land van herkomst een internationaal paspoort heeft aangevraagd, maar is niet zeker over het tijdstip waarop die hem zal worden afgegeven.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter, §2 van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene ;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie ;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4 ° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid 1° bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag."

Gezien de bijlage 26, de bijlage 37 en het attest van immatriculatie waarover verzoeker beschikt, zijn opgesteld louter op basis van zijn verklaringen, zodat deze documenten niet voldoen aan de criteria zoals vooropgesteld in artikel 9ter, §2 van de wet van 15 december 1980.

Het door hem voorgelegde geboortebewijs laat toe zijn identiteit vast te stellen, maar maakt geen melding van zijn nationaliteit.

Uit de artikelen 9ter, §2, 1° juncto 9ter, §3, 2° van de wet van 15 december 1980 blijkt dat de nationaliteit dient aangetoond te worden op straffe van onontvankelijkheid.

Verzoeker voert niet aan een document te hebben voorgelegd waaruit zijn nationaliteit blijkt overeenkomstig artikel 9ter, §2 van de wet van 15 december 1980.

Het feit dat hij een internationaal paspoort zou hebben aangevraagd bij de ambassade van zijn land van herkomst nadat hij kennis heeft gekregen van de thans bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan de wettigheid van de beslissing die thans voorligt.

Het middel is niet ernstig."

2.1.3. De verzoekende partij lijkt de schending aan te voeren van artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op basis waarvan zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaargeneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaargeneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4

De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5

De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen

§ 6

Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt.”

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfs-machtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351)

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een geboortecertificaat, een bijlage 26, een attest van immatriculatie en een bijlage 37 toevoegt, maar geen stuk voegt waaruit haar nationaliteit blijkt. Onder de hoofding “*Bewijs van identiteit*” in haar aanvraag stelt zij louter dat zij niet over een identiteitskaart beschikt en hier nooit over heeft beschikt en dat de Liberiaanse overheid pas onlangs heeft beslist een nieuwe poging te doen om een nationaal systeem van identiteitskaarten op poten te zetten, hetgeen voordien nooit is gelukt, zodat haar niet verweten kan worden geen identiteitskaart voor te leggen bij de aanvraag. Zij meent dat al deze elementen volstaan om te voldoen aan de constitutieve elementen uit artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet. Tot slot voegt zij bij de aanvraag het kranten-artikel “*New ID Cards in sight*” van “*The Liberian Times*” om haar beweringen te staven.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen bewijs van identiteit, meer bepaald van nationaliteit, aanbrengt dat voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter, §2, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan zich te bevinden in de situatie voorzien in artikel 9ter, §2, derde lid van de vreemdelingenwet, zodat zij geen vrijstelling kan genieten van de plicht haar identiteit aan te tonen. Ook kan er op gewezen worden dat het feit dat Liberia geen (internationale) paspoorten zou uitreiken, niet belet dat de verzoekende partij haar nationaliteit op een andere manier aantoonst. Artikel 9ter, §2 verhindert niet dat de vreemdeling de constitutieve elementen van zijn identiteit op een andere wijze dan door middel van het voorleggen van een paspoort, hetgeen voor de verzoekende partij naar eigen zeggen onmogelijk zou zijn, aantoonst, zolang zij maar voldoet aan de voorwaarden voorzien in deze bepaling.

Waar zij in haar verzoekschrift stelt dat zij na het kennisnemen van de eerste bestreden beslissing onmiddellijk contact heeft opgenomen met de ambassade van Liberia om een internationaal paspoort aan te vragen, dat dit internationaal paspoort haar zal toelaten om een nieuwe aanvraag tot medische regularisatie in te dienen die wel ontvankelijk verklaard zal worden en waar zij ter staving een verklaring van de Liberiaanse ambassade aan haar verzoekschrift toevoegt, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening te hebben gehouden met gegevens die dateren van na het nemen van deze beslissingen. Bovendien bevestigt zij zelf in haar verzoekschrift dat het verkrijgen van het internationaal paspoort haar zal toelaten om een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen, hetgeen aanleiding zal geven tot een nieuwe beslissing, los van huidige bestreden beslissingen.

De vaststelling dat de verzoekende partij in gebreke bleef om haar nationaliteit aannemelijk te maken volstaat om haar aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk te verklaren. Een schending van artikel 9ter, §2 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voorts voert de verzoekende partij geen andere grieven aan tegen de tweede bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan: *“de medische toestand van cliënte laat hem niet toe om het grondgebied te verlaten.”* Zij betoogt als volgt:

“13. Zoals vermeld in de aanvraag tot medische regularisatie lijdt cliënte aan polyarthritis die zich voornamelijk voordoet ter hoogte van de knieën, maar tevens aan de polsen en handen.

Ter hoogte van de knieën werd tevens synovitis vastgesteld.

Teneinde de oorzaken van deze aandoeningen vast te stellen onderging verzoeker op 10 oktober jl. een operatie (stuk 5).

Op 6 november a.s. heeft verzoeker tevens een afspraak om zijn medische situatie verder op te volgen (stuk 6).

De huidige medische situatie van verzoeker verhindert hem dus tevens om het grondgebied te verlaten.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“In het tweede middel stelt hij : “medische toestand van cliënte laat hem niet toe om het grondgebied te verlaten”.

Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid in te roepen, op grond van het feit dat in het middel een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoekster, deze rechtsregel wordt geschonden, ontbreekt.

Overeenkomstig de vaststaande rechtspraak van de Raad en de Raad van State, is het verzoekschrift dat geen uiteenzetting van voldoende duidelijke middelen zoals vereist bij artikel 39/69§1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bevat, immers onontvankelijk, vermits de verzoekende partij het niet aan de Raad mag overlaten om uit haar uiteenzetting een middel te distilleren, (zie onder meer: RvS, 27 september 2000 nr. 89.825; RvS, 29 januari 2003, nr. 115.172; RvV arrest, 4 december 2007, nr. 4480) Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS, 17 december 2004, nr. 138.590; RvS, 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS, 1 oktober 2006, nr. 135.618)

Verzoeker formuleert geen rechtsregel die zou zijn geschonden. In de “uiteenzetting” beperkt hij zich tot het benoemen van de gevoegde stukken.

Het middel is onontvankelijk.”

2.2.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Er dient te worden vastgesteld dat het *“tweede middel”* geen middel betreft in de zin van de voornoemde bepaling. De verzoekende partij laat na de rechtsregel aan te geven die zij geschonden acht.

Het tweede middel is derhalve onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN